

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke føje meget til, hvad jeg allerede har sagt, ud over måske at sige, at jeg har svært ved at opfatte det her overhovedet som en sag for nu at sige det ligeud. Altså, det er så lidt, som det næsten overhovedet kan være.

Det drejer sig om, at videnskabsministeren er kommet med nogle udtalelser under et samråd. Alle har hørt de udtalelser, også hr. Morten Homann. Hr. Morten Homann er jo fuldstændig klar over, hvad videnskabsministeren har sagt. Efterfølgende er der så kommet et skriftligt referat eller, kan man sige, en afskrift af de mundtlige udtalelser. I den afskrift har der så været en fejl, idet der var noget, der ikke var med, og det er det. Hr. Morten Homann kunne jo også have sagt: Jamen da jeg selv har hørt, hvad ministeren har sagt, så vil jeg lige pege på, at der er noget, der mangler. Det er jo altså, hvad der er i den sag.

Kl. 13.05

Morten Homann (SF):

Jeg synes, statsministeren skulle gøre sig den ulempe at læse videnskabsministerens besvarelse af udvalgets spørgsmål 7, hvori det manipulerede citat af båndudskriften også forekommer, og hvor han direkte beskylder spørgeren, mig selv, for at lyve i den her diskussion. Så det er noget mere vidtrækkende end som så.

Men jeg kan jo alligevel heller ikke lade være at spørge statsministeren, om ikke han finder det påfaldende, at lige netop det citat, som der eksplicit blev spurgt til i det spørgsmål, som blev stillet gennem Videnskabsudvalget, at lige netop det citat, som var det mest centrale under samrådet, og det, som hele det skriftlige spørgsmål handler om, beklageligvis ved et uheld desværre er faldet ud af teksten. Er det ikke næsten for godt til at være sandt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det ved jeg virkelig ikke noget om. Det har videnskabsministeren redegjort for, og det har jeg ikke mere at føje til. Men jeg vil gerne sige til hr. Morten Homann, at man naturligvis aldrig skal beskyldte andre mennesker for at tale usandt, medmindre man er, havde jeg nær sagt, mere end hundrede procent sikker på, at det er sådan, det forholder sig.

Det er selvfølgelig stærkt beklageligt, at videnskabsministeren er kommet til det, det har han også beklaget og undskyldt, også over for hr. Morten Homann selv, og så synes jeg ærlig

talt ikke, der kan koges mere suppe på den pind, for nu at sige det rent ud. Måske var det også væsentligere, hvis hr. Morten Homann nu beskæftigede sig med noget politik i stedet for en sådan rent ud sagt petitesse som det her.

Rasmus Prehn (S):

Jeg kan ikke lade være med at blive lidt rystet over den måde, statsministeren fejrer det her af bordet på som noget uvæsentligt, og over bemærkningen om, at hr. Morten Homann så hellere skulle beskæftige sig med noget politik. Sagen er jo; at det her netop handler om politik. Sagen handler om, at lige præcis det citat, som hr. Morten Homann spurgte ind til, handlede om politik.

Det handlede om, at vi har en videnskabsminister i Danmark, som på et samråd mere end antydede, at han havde en anden politik end den, regeringen har. Det var nok så interessant. Da hr. Morten Homann prøvede at konfrontere undervisningsministeren med, at kollegaen, videnskabsministeren, havde en anden holdning til det her spørgsmål, var der lige pludselig et referat fra det her møde, hvor lige præcis den sætning manglede.

Det er da politik. Det er da politik, at man har en videnskabsminister, som melder ud, at han sådan set godt kunne se, det var mere hensigtsmæssigt at ændre en eksamensbekendtgørelse end helt at forbyde gruppeeksamener. Det er da politik. Hvad er statsministerens kommentar til det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen det er da meget enkelt, for videnskabsministeren står naturligvis fuldstændig bag regeringens politik på det her område. Det er det, det hele handler om, og så er vi ovre i det politiske, nemlig at regeringen ønsker en reform af eksamenerne, sådan at vi altid er sikre på, at den enkelte studerende bliver eksamineret, og vi får afprøvet, hvad den enkelte studerende kan.

Derfor har videnskabsministeren ønsket at ændre reglerne om gruppeeksamen, sådan at man ikke kan gå op som en gruppe, men man kan gå op enkeltvis, hvad jeg synes er det eneste fornuftige i denne verden. Selvfølgelig kan man lave undervisning i gruppearbejder, projektarbejder osv. – det kan man bare køre videre med – men når man kommer til eksamen, så skal hver enkelt eksamineres for sig. Det er det politiske i den her sag, det er regeringens politik, og det er